

HARDERWIJK - N.A. BERENDS.

Prijs 25 Cent 25 Ex. f 5.. 100 Ex. f 15..

Lith. Van Leep & Co. Haarlem.

DE LAATSTE LEVENSNACHT.

Een verhaal op waarheid gegrond,

DOOR

ANTHONIUS.

(Schrijver van „de zilveren lepels.”)

(Met een gekleurd plaatje.)

HARDERWIJK,

H. A. BERENDS.

.....
Snelpersdruk. — H. W. Wilmerink. — Kampen.

HOOFDSTUK I.

Doornwaard en zijne omgeving.

Aan den grooten weg, die door een uitgestrekt en dik woud, van de stad B. naar het dorp R. liep, stond een huisje, eenzaam en verlaten. Men kon het wel aanzien dat het betere dagen gekend had. Het was geheel verveloos en de meeste planken waren van ouderdom gescheurd en krom getrokken. De deur en hare sloten waren uitmuntend. De luiken, die voor de ramen waren aangebracht, hingen in hunne hengsels en deden bij het sluiten een meewarig geluid hooren, zoodat het wild in den omtrek opsprong en in allerijl het hazenpad koos. Hier en daar waren eenige glasruiten door geëlied papier vervangen. Het dak was gedeeltelijk van stroo en overigens met pannen belegd. De schoorsteen was mede zeer vervallen en gaf alle blijken om bij den eersten storm eene tuimeling te maken. Het inwendige van het huisje was volkomen in overeenstemming met het uitwendige. Het was verdeeld in drie vertrekken, elk ingericht en bestemd voor een verschillend doel.

Zoodra men de deur inkwam had men een tamelijk groot vertrek, dat tot huisvertrek en tevens tot keuken diende. Twee houten tafels, eenige stoelen en eene bank waren de meubelen die het bevatte.

Het tweede vertrek diende tot rust — en eetvertrek van den eigenaar van het woud en was naar behooren van alles rijk voorzien.

Het derde vertrek diende tot slaapkamer van de bewoners van dit eenzame en vervallen huisje.

Achter, tegen het huisje aan, was een stal gebouwd, waar

nu en dan paarden hun verblijf hielden, altijd maar voor korten tijd.

De bewoners waren ook reeds op gevorderden leeftijd. De man, *Doornwaard* geheeten, was oppasser van 't woud.

De vrouw, *Maria*, deed hare huiselijke bezigheden, en had het dan alleen druk, wanneer haar heer en andere genoodigden van de jacht terugkwamen.

Dirk en *Hendrik* hunne beide zonen, hadden ook reeds de drie kruisjes achter den rug, en waren een paar ferme, stevige, moedige mannen. Behalve deze beide zonen, had *Doornwaard* nog vijf groote honden; twee New-Foundlanders en drie bloedhonden.

Zoodra de dag aan den hemel kwam, ging *Doornwaard* met zijne beide zonen, vergezeld van drie honden het woud in. Van daag gingen zij dezen, morgen genen kant uit, om op de stroopers te passen en dan gebeurde het wel eens dat zij in gevecht geraakten, niet alleen met stroopers, maar ook enkele malen met een of meer wolven. Tot nog toe waren zij altijd de baas gebleven, waartoe de honden niet weinig bijbrachten. Konden zij de stroopers vatten, dan werden zij naar huis gebracht, door de honden bewaakt en later door hunnen heer aan 't gerecht overgeleverd.

Doornwaard, zijne vrouw en zonen, waren godvruchtige menschen en hoe eenzaam en verlaten zij ook woonden, zij vonden altijd hunnen troost in den Heer *Jezus*, en geen dag ging er voorbij of Gods dierbaar woord werd opgeslagen en het gelezene besproken.

Het ging hun dikwijls aan 't hart wanneer zij stroopers naar hunne woning brachten, maar *Doornwaard* vervulde getrouw zijn plicht en dacht steeds: *alle zielen zij aan de machten over haar gesteld, onderworpen; want er is geene macht dan van God, en de machten, welke er zijn, die zijn van God verordend.* Hij kon echter niet nalaten de ongelukkigen toe te spreken, en op het verkeerde van hun gedrag te wijzen.

De eigenaar van 't woud en omstreken, de Heer *Roozert*, was een groot en gespierd man, maar droeg een ziekelijk lichaam om. Wanneer hij zich wel gevoelde vond hij er altijd behagen in op de wolvenjacht te gaan.

Hij was schat rijk, en kon krijgen wat zijn hart begeerde, uitgezonderd een gezond lichaam. Men zou zeggen, hij had aan niets gebrek. Ja lieve lezers, hem ontbrak wel iets, dat helaas zoovele menschen ontbreekt, hij kende den Heer *Jezus* niet en hoewel hij geen vijand van Hem was, hoorde hij toch liefst niet van Hem spreken.

Er bestond een groote afstand tusschen Mr. *Roozert* als eigenaar en *Doornwaard* als boschopzichter, en toch wilde zijn heer nu en dan nog wel wat van hem hooren. Maar welke moeite *Doornwaard* zich ook gaf, het was: zaad gestrooid in steenachtigen grond.

Doornwaard had een zeer goed inkomen en kreeg nu en dan nog iets extra, want hij was Mr. *Roozert's* andere hand. Zijne zaken waren altijd in orde en dat was voor zijn heer het voornaamste.

Het had een geruimen tijd geduurd, voor dat *Doornwaard* aan dit stil en eenzaam leven gewend was. Menigen nacht had hij slapeloos doorgebracht, dan eens door den hevigen storm, die de zwaarste boomen ontwortelde en het huisje deed beven als een riet, dan weder door het akelig, een-tonig en aanhoudend gehuil der wolven.

Hij vertrouwde echter op den Heer en was overtuigd dat hem geen leed zou geschieden. Gij mijne jeugdige lezers zoudt ongetwijfeld gebeefd en gesidderd hebben, wanneer gij het doordringende gehuil van uitgehongerde wolven gehoord had. *Doornwaard* sliep echter gerust: ten eerste en wel vooral, omdat God hem bewaakte en ten andere had de Heer hem aan zijne vijf honden, waakzame en dappere medehelpers geschonken.

Somtjids vlogen zij met geblaf en gebas op, maar de wol-

ven verlieten het huisje niet. Alleen de dageraad maakte aan dit huiveringwekkende gehuil een einde. En al zou het een dezer onwelkomen bezoekers gelukt zijn binnen te dringen, dan was hij er voorzeker niet gemakkelijk afgekomen. Vooreerst had hij een aanval van vijf goed afgerichte honden moeten doorstaan en ten andere waren hem ongetwijfeld eenige kogels door den kop gejaagd. *Doornwaard* en zijn zonen hadden geladen dubbelloops-geweren bij hunne bedsteden staan waarvan zij zich in tijd van nood bedienden. 's Zomers waagden de wolven zich zelden in de nabijheid van het huisje. 's Winters werden zij door den honger gedreven; 's zomers vonden zij wild in overvloed om hunnen honger te stillen. De tochten door het woud waren meestal gevaarlijk, want meer dan eens gebeurde het dat een wolf onverwacht voor den dag kwam. De strijd was echter spoedig geleverd. De schoten knalden, de wolf viel en werd verder door de honden afgemaakt. Een wolf kon hij onschadelijk maken maar zijn meester niet. Zijn heer was veeltijds ontevreden maar *Doornwaard* droeg die ontevredenheid met geduld, daar hij wist dat zij uit zijn ziekelijken toestand ontstond. God had hem goduld en onderworpenheid geleerd. Mijne jeugdige lezers kunnen nu best begrijpen dat *Doornwaard* zich weinig om de nachtelijke bezoeken bekommerde.

Dikwijls zat *Doornwaard* en zijn huisgezin 's zomers avonds aan de deur van zijn huisje, ademde dan de zoele en aangename lucht in en verlustigde zich in het liefelijk gezang en gekweel der gevederde boombewoners. Hij gevoelde zoo het schoone van de hem omringende natuur en spoedig weergalmde hun gezang door het dichte loof der eikenboomen:

Heer wat zijt Gij groot in daden!
 Heer wat zijt Gij groot in macht!
 Heer hoe prachtig is nature,
 Die ons vriendlijk tegenlacht.

Daar hoort men den nacht'gaal zingen,
 Ginds des leeuweriks gezang,
 En de mensch, de kroon der schepping,
 Voelt zich 't harte soms te bang,
 Om zijn maker eer te geven,
 Wijl hij zich te veel aan d'aard
 Ziet gekluisterd door de zonde,
 Die hem zoo veel smarte baart.

Zoo was er reeds menigen zomer en winter over zijn hoofd gegaan.

Doornwaard was reeds zestig jaar en hoewel krachtig en gezond, vielen de tochten door 't bosch hem soms moeielijk. Hij was altijd vol vertrouwen op zijn God en zeide vaak even als *David*: met mijn God spring ik over een muur.

Kort na nieuwjaar kreeg hij onverwachts bezoek van Mr. *Roozert*. Hij zag vreemd op, zoo spoedig had hij hem niet verwacht.

„*Doornwaard*,” zeide Mr. *Roozert*, „wij hebben van daag den 8sten Januari en over veertien dagen zullen wij eens een wolvenjacht houden. Een aantal vrienden en bekenden zullen ons vergezellen, jagers van 't eerste soort.

„'t Is wel wat gevaarlijk mijnheer. Zij zijn in dezen tijd van 't jaar meer dan verschrikkelijk, en als er vijfzig op ons afkwamen dan zouden wij wat te doen hebben.”

„Kom, kom *Doornwaard*, begin je bang te worden? hoe is 't? Je hebt er reeds zooveel den kop gekloofd, en zou je nu achteruit gaan, kom, dat meen je niet.”

„Bang ben ik niet mijnheer, maar gij weet reeds bij ondervinding, dat zij 't ons lastig kunnen maken. Ik heb er een hard hoofd over, maar als u 't hebben wil dan zal ik gehoorzamen.

„Hier *Doornwaard*, hier hebt ge geld, zorg voor de noodige kogels en denk er om eene genoegzame hoeveelheid kruit te hebben. Laat uwe vrouw zorgen dat alles gereed is en laat

haar een middagmaal gereed maken voor minstens twintig personen.”

Zonder een woord meer te spreken ging Mr. *Roozert* heen en eenige oogenblikken later hoorde men den hoofslag van het paard.

Doornwaard deelde het bezoek van zijnen heer aan zijn huisgezin mede.

Dirk en Hendrik keken ook niet al te vriendelijk, maar daar zij gehoorzamen hadden geleerd, zwegen zij stil.

Langzamerhand naderde de tijd waarop de wolvenjacht zou gehouden worden.

Doornwaard had voor alles gezorgd. Jachtbehoefden in overvloed en ook haver voor de paarden. De stal was ook naar behooren van alles voorzien.

Hoe meer de tijd naderde hoe ongeruster *Doornwaard* werd. Hij had gaarne te huis willen blijven. Maar ten eerste; hij kende zijne plicht te wel en wilde daarom niet weigeren mede te gaan, en ten andere, wanneer zijn zonen iets overkwamen, dan kon hij hen helpen, want op zijn heer en diens jachtgezellen rekende hij niet veel.

Den laatsten avond werd alles nog eens nagezien en in orde bevonden.

Doornwaard boog zijne knieën nog eens vóór dat hij zich ter ruste begaf en bad den goeden God hem morgen nabij te zijn.

Gesterkt door 't gebed begaf hij zich ter ruste en hoopte eens goed te slapen opdat hij den volgenden dag in staat zou zijn, zijn moeielijke taak naar behooren te volbrengen.

HOOFDSTUK II.

De Wolvenjacht.

Doornwaard deed dien nacht geen oog toe, hij kon niet slapen.

Gedurig kwamen hem de woorden in de gedachte: bereidt uw huis want gij zult sterven. Hij bracht deze woorden in verband met den volgenden dag. Zou die dag misschien de laatste van zijn leven zijn? Hij wist het niet, God wel.

„Goede God”, bad hij, „bewaar mij en mijne kinderen wanneer wij morgen in een gevecht geraken. Neem mij nog niet weg uit dit leven, want Gij weet dat ik nog niet gemist kan worden. Maar Gij weet wat goed voor mij is. Wanneer mijn stervensuur bepaald is wees mij dan genadig. Zijt gedankt dat ik gekocht ben door het bloed van Uwen Zoon, en dat Hij mij gereinigd heeft door Zijn dierbaar bloed: Uw wil geschiedde.”

Doornwaard stond op, vroeger dan gewoonlijk, en bracht alles zooveel mogelijk in gereedheid. De tijd ging langzaam voort, iets dat hij zich niet herinneren kon ooit opgemerkt te hebben.

Bij zijn opstaan, waren de honden hem tegemoet gekomen, kwispelden met hunne staarten en hadden zijne handen geklikt. *Doornwaard* had hen over den kop gestreken en hen met tranen in de oogen aangezien. „Wie weet”, zuchtte hij, „of dat morgen nog zoo zal zijn.”

Langzamerhand kwam er meer leven in de eenzame woning. De overige huisgenooten stonden op en weldra zat men aan 't ontbijt. Ditmaal was het spoediger afgelopen dan gewoonlijk, maar men vergat niet een gedeelte uit Gods woord te lezen. *Doornwaard* had den 103den Psalm genomen en las vooral met nadruk het 15de en 16de vers. Zijne zonen begrepen hem zeer goed, maar zwegen stil.

Tegen 10 uur hoorde men paardengetrappel en eenige

oogenblikken later steeg het jachtgezelschap aan de nederige woning af.

Mr. *Roozert* had een gezelschap van vijf-en-twintig personen medegebracht, allen naar het scheen sterk gespierd en buitengewoon gewapend.

Terwijl *Dirk* en *Hendrik* de paarden op stal brachten, zeide Mr. *Roozert*, „wel *Doornwaard*, hoe is 't, is alles gereed.”

„Zeer zeker mijnheer en wij hebben eene plaats ontdekt waar zich verscheidene wolven ophouden.”

„Kom aan dat is goed. Zijt ge nog zoo bevreesd als voor veertien dagen geleden, of is de angst verdwenen?”

„Nog niet mijnheer, maar ik hoop er 't beste van.”

„Nu, over een groot kwartier zullen wij optrekken *Doornwaard*, tot straks.”

Mijnheer *Roozert* begaf zich tot zijn vrienden en was spoedig in een levendig gesprek.

„Wij zullen ze raken,” zeide een der heeren, „ik heb er ten minste op gerekend. Ik heb nog een paar flinke jachtmessen bij mij gestoken.”

„Ja, ja” antwoordde Mr. *Roozert*, ze zullen er van lusten, we moesten ze in een jacht kunnen uitroeien. Maar neen, dan zouden we voor de laatste maal genoeg hebben. 't Is wel een aardig gezicht, als men ze in hun bloed ziet wentelen, en wat kunnen ze somtijds nog potsierlijke sprongen maken.”

„Ze zullen het van daag hard te verantwoorden hebben,” zeide weer een ander. „Wij zullen het die lastige heeren, ook lastig maken.”

Ja lieve lezers, allen waren even dapper, zij zouden ze de les eens lezen. Niemand dacht er aan, hun kracht in God te zoeken en Hem te vragen hen te willen helpen. Trouwens dat doet men nooit wanneer men slechts aan vermaak en genoegten denkt. Ja, er waren er drie, die wel aan God dachten. *Dirk* en *Hendrik* zouden nooit ter jacht gaan, of

eerst zonden zij een gebed tot God op, en dat deden zij ook nu.

Doornwaard was steeds biddende, tot zelfs onder zijne drukke bezigheden. Gedurig kwamen hem de woorden in de gedachte: bereidt uw huis want gij zult sterven. Het leed bij hem geen twijfel, deze dag zou de laatste van zijn leven zijn. Nooit had hij voor een wolf terug gedeinsd, God had hem altijd gesterkt en hij vertrouwde nu ook weer op zijnen Heer.

Toch koesterde hij de vrees dat hij door een wolf zou worden aangevallen en gedood. Hij voelde reeds den scherpen klauw in zijn lichaam en de pijn die daardoor veroorzaakt werd. Eensklaps kon hij stil staan, terwijl hem het koude zweet langs 't aangezicht liep. Hij zag zich reeds door een uitgehongerden wolf een eind medegesleept en van een elk verlaten. Hij bad den goeden God om kracht en dat het Hem behagen mocht hem in 't leven te behouden. Hij wist dat hij gekocht was door het bloed van zijnen Heer en Verlosser en had geen vrees voor den dood, maar de wijze waarop hij zou sterven maakte hem bekommerd.

Na nogmaals een vurig gebed tot den troon der genade opgezonden te hebben, voelde hij zich gesterkt en begaf zich verder aan zijn werk, in het volle vertrouwen, dat God het wel zou maken.

Geen vijf minuten later of *Mijnheer Roozert* gaf *Doornwaard* een teeken op den hoorn te blazen. Spoedig waren allen in gereedheid en men begaf zich op weg.

Doornwaard en zijne beide zonen, vergezeld van vier honden, gingen voorop. De jachtstoet volgde langzaam te paard.

Eindelijk kwam men op de plaats, waar zich volgens het zeggen van *Doornwaard*, een aantal wolven ophield. Men maakte halt, men steeg af en de jachtgeweren werden geladen.

De honden stonden onbeweeglijk en spitsten hunne ooren. *Doornwaard* en zijne zonen luisterden ook aandachtig en ja

er deed zich in de verte een gehuil hooren. De honden werden aangehitst, snelden in de aangewezen richting voort, maar keerden spoedig terug. Een wolf zat hem op de hielen.

Met een woeste vaart kwam hij onder een vreeselijk gehuil aanhollen maar bleef plotseling staan. Van dit stilstaan werd partij getrokken, eensklaps knalde een schot en de wolf viel doodelijk getroffen neer.

Dadelijk waren de honden hem op 't lijf en in weinige oogenblikken was hij van een gescheurd. Terwijl zij hiermede bezig waren verscheen er een tweede wolf. Deze scheen met leede oogen zijn van een gescheurden makker aan te staren, hetgeen slechts een oogenblik duurde, en in plaats van op dit lokaas aantevallen, kwam hij regelrecht op *Doornwaard* aan.

De honden posteerden zich voor hun baas, en vlogen hem te lijf, waardoor *Doornwaard* aan kon leggen en hem een kogel door den kop joeg.

Het scheen wel dat door deze schoten de wolven uit hunnen winterslaap waren opgewekt, want in een oogenblik was er een twintigtal bijeen.

Thans werd de strijd algemeen. Het zou ongeveer man tegen man zijn. Aan *Doornwaard* was echter de leiding der jacht opgedragen. Op een door hem gegeven teeken stegen allen te paard en vormden een kring om de wolven. Dadelijk volgden een aantal schoten en na het optrekken der kruitdamp lagen eenige wolven doodelijk getroffen. Het was een vreeselijk gezicht, de enkele levenden onder de met den dood worstelenden te zien rondkruipen. Hun gehuil was ijzingwekkend, hunne oogen schoten vuur en hun muil was van woede met schuim bedekt. In woeste vaart renden de overgeblevenen op de jagers aan. Maar op nieuw knalden de schoten en opnieuw werden eenige buiten gevecht gesteld. De schoten weerklonken heinde en ver door het woud en schenen nieuwe strijdkrachten aan te voeren, want opnieuw kwam eene menigte wolven opzetten.

Geen der nieuw aangekomenen scheen smaak te vinden in het verslinden der ontzielde lijken hunner makkers. Het bloed dat nog uit hunne gapende wonden stroomde scheen hun met bitterheid tegen hunne tegenpartij te vervullen. In onstuimige woede renden zij op de jagers los.

Met de uiterste dapperheid werd er gestreden en de jachtmessen brachten menigen tegenstander een doodelijke wond toe. Menig paard werd het vleesch uit de borst gescheurd, zoodat de jagers dubbel werk kregen. Sommigen lieten hunne paarden den vrijen loop, maar waren spoedig door de uitgehongerde wolven achterhaald en verslonden.

Doornwaard voerde een heet en beslist gevecht. Hij werd trouw door zijne honden bijgestaan, maar hij moest eindelijk voor de overmacht bukken. Hij zag zich door drie wolven tegelijk aangevallen. Pijlsnel bewoog hij zijn jachtmes door de lucht en zijn stooten troffen ieder keer. Twee wolven had hij reeds met een aantal wonden overdekt en lagen aan zijne voeten te krimpen. De derde waagde nog een laatste poging, hij wierp zich op zijn tegenstander, *Doornwaard* stortte achterover en een moorddadige klauw reet hem de borst open. Zijn bloed vermengde zich met dat zijner vijanden en vloeide voor zijn heer. Zijn zonen die hun vader in doodsgevaar zagen, kwamen al strijdende naar hem toe. Hunne woede kende geen grenzen.

Op 't zien van het bloed van hunnen vader kregen zij leeuwenmoed en in weinige oogenblikken stonden zij als overwinnaars te midden hunner met den dood worstelende vijanden. Zoo goed mogelijk verbonden zij de wonden van hun vader en hoewel eerste jagers en gehard in gedurigen strijd, konden zij hunne tranen niet bedwingen.

Doornwaard liet nu en dan een pijnlijken zucht hooren en fluisterde zacht: bereidt uw huis want gij zult sterven. De overige jagers verweerden zich dapper en hadden het geluk meester over hunne aanvallers te blijven. Menigeen had een

lichte wond gekregen, een echter lag zwaar gewond op den met bloed doorweekten grond. Mijnheer *Roozert* was ook het lichaam opengereten en was bovendien het been verbrijzeld door een trap van zijn paard. Ook hem werd spoedig hulp verleend. Hij gedroeg zich echter niet bedaard, maar verwenschte zich zelve.

„Had ik maar geluisterd, *Doornwaard* wist het wel, maar ik heb niet gewild”, zeide hij, terwijl hij zich wrong en draaide van pijn. „Hondegoed” gromde hij, terwijl hij een in zijne nabijheid liggende wolf een trap gaf. „Als ik hersteld ben zal ik het je betaald zetten, allen die er overgebleven zijn, zullen over de kling worden gejaagd.

Zoo spoedig mogelijk werd er een draagbaar gemaakt ten einde de gewonden te vervoeren. Spoedig was men gereed. De stoet zette zich in beweging. De draagbaar werd door het jachtgezelschap omgeven.

Hoe verschillend waren de beide lijdens. De een bad, de andere vloekte; deze uitte de bitterste smarten, gene vertrouwde op zijn Heer en Verlosser. Na een moeielijken tocht, want menschen en dieren waren afgemat, bereikte men de woning. Gij kunt u, lieve lezers, Maria's smart voorstellen toen zij haren echtgenoot zag. Tranen van diep leedgevoel kwamen haar in de oogen. Dadelijk werd *Doornwaard* te bed gebracht, gereinigd en verbonden.

Mijnheer *Roozert* wilde niet blijven, maar moest dadelijk vervoerd worden. Ook de andere jagers verlangden naar huis en na een kwartier oponthoud zette de stoet zich weder in beweging. Drie jagers reden dicht naast elkander en Mr. *Roozert* werd dwars voor hen over de paarden gelegd. Na een moeielijken tocht van twee uren kwam men op *Steenoord* aan. Nauwelijks had men de droeve tijding vernomen of men liep in allerijl naar het nabijgelegen dorp om geneeskundige hulp. Ook mevr. *Roozert* weende tranen, maar slechts tranen van het oogenblik. De eene jager na den anderen

verliet *Steenoord*. Allen waren vermoeid. Allen lagen dien-zelfden avond op het bed uitgestrekt, maar hoe verschillend waren hunne gemoederen. Twee vooral trekken onze aandacht. De een bereidt zich ter dood, de andere wil van dien koning der verschrikking volstrekt niets weten. De een looft en prijst, onder al zijn smart, zijn Heer en Verlosser; de andere mort wegens zijne ondragelijke pijnen. De eene is kalm en bedaard, de andere is benauwd en rusteloos. De eene zoekt zijn troost bij God in den hemel, de andere heeft nog lust om zich met alle aardsche en wereldsche zaken te bemoeien. De eene is zich bewust spoedig voor den rechterstoel van God te moeten verschijnen, de andere wil van geen verantwoording weten. *Doornwaard* vlucht tot den Heer *Jezus*, de Heer *Roozert* zoekt zijn heil bij den vorst der duisternis; deze bezwaart zijn ziel nog met zonden, gene smeekt om vergiffenis en uitdelging zijner schuld.

Ja lieve vriendjes zoo gaat het vaak. De goddelooze stort zich in zijn verderf, al is er nog maar een schrede tusschen het leven en den dood. Hij daarentegen, die door den Heer *Jezus* gered is beschouwt den dood als een overgang van dit in het eeuwige leven.

De eene ligt daar, schijnbaar van een elk verlaten, maar rijk in zijnen God. De andere is door al die hem dierbaar zijn omringd, en is niettegenstaande zijne aardsche rijkdommen arm en ellendig.

Lieve vriendjes, zoekt den Heer *Jezus* terwijl het nog tijd is. Gaat tot hem en hij zal u ongetwijfeld aannemen. Stel niet uit, want van uitstel komt gewoonlijk afstel. Gaat niet tot Hem als gij oud zijt geworden, want dan kan het wel eens te laat zijn, dan kon de dood u wel onverwachts overvallen. Gaat dan tot Hem, daar het nog dag is. Strijd tegen de begeerlijkheden dezer wereld en mocht gij eens met *David* zeggen: *want één dag in uwe voorhoven is beter dan duizend elders; ik koos liever aan den dorpel in het huis mijns Gods te wezen, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid.*

HOOFDSTUK III.

De snorbaard.

Nadat de jachtstoet vertrokken was, had men 't in het eenzaam en verlaten huisje zeer druk. *Maria* zat sprakeloos aan het bed van haren verwonden echtgenoot, elke beweging sloeg zij gade, en haastte zich zoo spoedig mogelijk zijne wenschen te vervullen.

Dirk was naar het naaste dorp gegaan om geneeskundige hulp te halen, maar moest met de belofte huiswaarts keeren, dat de dokter den volgenden dag zou komen, aangezien hij zich thans op *Steenoord* bevond.

Hendrik verrichtte eenige huiselijke bezigheden en zond gedurig een gebed tot God op, tot behoud van zijn ouden vader. *Dirk* had zich bijzonder gehaast en was na verloop van anderhalf uur terug.

Doornwaard lag te zuchten en te steunen; zijne wonden deden hem vreeselijk pijn. Hij was echter getroost, en wist dat God het wel zou maken.

Zoo als licht te begrijpen is sprak men over de afgeloopen jacht en hare gevolgen. *Dirk* en *Hendrik* waren er trotsch op dat het hun had mogen gelukken hun vader te redden uit de klauwen der wolven. Het smarte hun echter dat hun vader zoo doodelijk gewond was geworden. Maar zij geloofden dat door God alles bepaald was en dus ook dat hun heden deze beproeving zou worden opgelegd.

Omstreeks tien uren hoorden zij den hoefslag van een paard en eenige oogenblikken later werd er hevig op de deur geklopt.

Hendrik opende de deur, en zag een oud soldaat te paard.

„Kunt gij mij en mijn zoon eenige ververschingen geven”, vraagde de soldaat.

„Kom binnen”, zeide *Hendrik*. „ik zal uw paard even op stal brengen”.

Binnen weinige oogenblikken was hij terug, gaf hen eenige verkwikkingen en was spoedig in een levendig gesprek.

„Ik zal niet te lang blijven”, zeide de oude snorbaard „ik ga van avond verder, want morgen wil ik bij mijne famielje te B... zijn”.

„Ik zou u raden van nacht hier te blijven, want het is buiten volstrekt niet pluis”.

„Niet pluis”? vraagde de oude gediende, „wien zal ik ontmoeten”?

„Dat zal ik u spoedig zeggen; de wolven zullen ongetwijfeld op u afkomen. Wij zijn van daag op de jacht geweest en hebben er verscheidene in het zand doen bijten. Mijn oude vader en de eigenaar van dit woud zijn door wolven aangevallen. Die uitgehongerde dieren hebben hen de borst opengereten, en mijn vader lijdt ondragelijke smarten. Of hij herstellen zal? het is te betwijfelen, en het zal ons smart doen zoo wij hem verliezen. Hij echter is geborgen, hij is gered door zijnen Heer en Heiland. Hij vreest den dood niet, want hij zal hem verlossen van zijn aardsche smart en hem overbrengen in het hemelsche Kanaän, waar geen droefheid noch verdriet zal wezen. Laat u raden, blijf van nacht hier. Morgen, bij het kriecken van den dag kunt gij vertrekken.

„Van nacht, hier blijven? volstrekt niet. Ik sta ze. Ik heb twee geladen revolvers bij mij en mijn sabel. Ik heb voor heeter vuren gestaan.

Verscheidene oorlogen heb ik mee gemaakt, en denk er om dat is ook niet alles. Meer dan eens snorden mij de kogels om de ooren en nooit ben ik getroffen geworden. Menig vijand heb ik den kop gekloofd en zal het dus een wolf ook nog wel kunnen doen. Ik ben gehard in den krijg, ik heb een ijzeren vuist en mijn slag is altijd raak.

„Goede vriend,” hervatte *Hendrik*, „gij zult u vergissen. Wij dachten ook niet dat wij met zooveel wolven moesten

strijden. Het was alsof onze geweerschoten hen op een punt te zamen bracht. Ik verzeker u dat wij hardnekkig gestreden hebben. Nog nooit heb ik ze zoo verwoed zien vechten, zij hebben hun leven duur verkocht. Anders vielen zij op hunne doode makkers aan en verslonden ze in een oogenblik, maar van daar scheen het bloed, dat uit de wonden hunner mede-natuurgenooten stroomde, hen bovenmate te verbitteren. Er zijn er in het woud meer dan gij denkt. Laat u raden, blijf van nacht hier, zij mochten u eens verslinden. Gij kunt hen onmogelijk 't hoofd bieden. God kan u echter redden, Hij is daartoe de machtige. Gij moogt u niet moedwillig in gevaar begeven, en dat doet gij. Gij spot met uw leven. Als gij vertrekt dan verzoekt gij God. Blijf hier, dan kunnen wij te zamen in Gods woord lezen. Neem een voorbeeld aan mijn vader. Waren wij hem niet vechtende ter hulp gesnel en had God ons geen buitengewone krachten geschonken, om onze aanvallers neer te vellen, dan zou hij verscheurd zijn geworden. God heeft hem nog uit de klauwen dezer uitgehongerde dieren gered. Hij leeft nog, ja, maar helaas. Zijn borst is opengescheurd, en als hem morgen geneeskundige hulp verleend wordt, zal het wellicht te laat zijn. Hij lijdt vreeselijke pijnen. Hij mort echter niet, hij weet dat het om zijne zonden is. Als hij sterft dan is hij gelukkig, hoewel zijn verscheiden voor ons droevig zal zijn. Maar lieve vriend, laat u raden. Blijf tot morgen, dan kunnen wij u nog een gedeelte door het bosch vergezellen. Bedenk ook dat gij uw zoon bij u hebt en dat gij dus twee levens op het spel zet.

„Gij hebt een tong, kijk, dat moet ik zeggen, en gij moogt praten wat gij wilt, maar ik blijf niet. Ik zeg u alsnog dat ik volstrekt niet bevreesd ben, ze zullen mij wel van het lijf blijven. Dan daarbij, wat zou ik er aan hebben, nog een uur of wat in den bijbel te lezen. Dat heb ik nooit gedaan, daartoe heb ik nooit den tijd gehad; uw vader is

niet bang voor den dood, maar ik ook niet. Hij mag uw vader overbrengen naar het hemelsche Kanaän, zooals gij zegt, maar het is mij om het even waar ik na mijn dood beland, als ik dood ben, dan ben ik dood en daarmee uit."

„Het spijt mij dat gij zoo spreekt," hernam *Hendrik*. Gij zult ondervinden dat het met den aardschen dood niet gedaan is. Na dit leven zijn wij òf voor altijd diep ongelukkig, òf wij genieten eene eeuwige vreugde. Als gij zoo voort gaat zal het eerste uw deel zijn. Maar het is nog tijd, het is nog het heden, bekeer u en bid God om vergeving. Hij wil u redden, als gij tot Hem komt. Maar ik raad u ten beste, blijf hier en vertrek morgen."

„Gij moogt zeggen wat gij wilt", antwoordde de snorbaard „ik zeg u, ik blijf niet. Ik ga van avond verder en wanneer gij een schot hoort, denk dan maar, daar valt weer een wolf, en nu is het uit, ik vertrek."

De snorbaard stond op en *Hendrik* wel ziende dat er niets aan te doen was, verwijderde zich en kwam spoedig met het paard terug. Onze oude soldaat bedankte voor de goede ontvangst en steeg met zijn zoon te paard.

„God zij met u", zeide *Hendrik* en de op zijn krachten steunende man vertrok.

Ja lieve vriendjes, zoo gaat het vaak in deze wereld. Honderden loopen niettegenstaande zij gewaarschuwd worden, in hun verderf. Het woord Gods dat zij hooren, valt bij hen op een steenachtigen grond, het schiet geen wortel. Honderden spotten met God en zijn gebod. Maar zij zullen er de wrange vruchten van plukken. Het gaat een tijdlang goed, maar God laat zich niet bespotten, vroeg of laat krijgen zij hun verdiende straf. Onze oude soldaat zou dit maar al te spoedig ondervinden.

Hij was ongeveer een kwartier weg, de maan scheen helder en wierp een zacht licht door de dichte maar thans ontbladerde boomen, of eensklaps schoot een wolf toe. Zijn gehuil

was vreeselijk. Het hart zou u ineengekrompen zijn. Onze soldaat wachtte niet lang, maar joeg hem een kogel door den kop. Het gebeurde echter zoo als *Hendrik* gezegd had. Het schot scheen andere wolven te lokken, en eer onze onversaagde krijger er om dacht was hij door een aantal omringd. Thans kwam het er op aan. De schoten knalden en volgden elkander pijlsnel op. Hij plaatste het paard met de borst tegen een boom, zoodat het dier van voren voor de aanvallen der wolven beveiligd was. Zijn zoon was in zijne benauwdheid in den boom geklommen en zag hoe wanhoopend zijn oude vader streed tegen het uitgehongerde gebroed. Nadat alle schoten gelost waren was hij verplicht zich van zijn sabel te bedienen. Hij verweerde zich dapper, maar zijn arm paard had veel te lijden. De wolven sprongen achter tegen het arme dier op en scheurde en beten hem de stukken vleesch uit het lichaam. Wel gaf hij menigen wolf een doodelijken slag, maar hij moest eindelijk voor de overmacht bukken. Dit begreep ook onze oude gediende. Hij sprong van zijn paard, vermaande zijn zoon zich stil te houden en ving een strijd aan op leven en dood. Hij vocht woedend en kloofde menig aanvaller den kop, maar in al dien doodstrijd, in al dat gevaar, lasterde hij Gods heiligen naam en verwenschte zich zelve. Op eens scheen het alsof de wolven wilden aftrekken, want zij wierpen zich met ongekende woede op het arme dier. Het verdedigde zich zoo goed het kon, maar was weldra vaneen gescheurd en verslonden. De oude krijger veegde een traan weg toen hij zijn trouwen makker zoo zag vernielen. Zijn trouwe makker die hem door zijne vlugheid zoo dikwijls het leven had gered, die zoo menigen veldtocht mede had gemaakt. Eensklaps wenden de wolven zich om en vallen onzen snorbaard op nieuw aan. Hij verriicht wonderen van dapperheid, maar ook hij moest het eindelijk opgeven. Hij werd omgeworpen en een aantal tanden werden hem in het lichaam geslagen.

„Vader, lieve vader”, gilte de knaap, „wil ik u helpen?”
 „Neen *George*, neen, blijf, dan wordt gij mogelijk nog gered.

Weldra hadden de wolven hem overmeesterd en *George* moest zien dat zijn vader door hen verscheurd werd.

Zoo dikwijls hij den laatsten levensnacht van zijnen lieven vader verhaalde, zoo dikwijls vloeiden zijne kinderlijke tranen hem over de wangen. In zijne eenvoudigheid vertelde hij deze droevige gebeurtenis in de kleinste bijzonderheden. Helaas, onze oude soldaat, die een oude zondaar was, stierf in zijne zonden. Vreeselijke gedachte voor eeuwig verloren te moeten gaan, voor eeuwig te moeten branden in dat helische vuur dat nooit uitgebluscht zal worden. Lieve vriendjes, zoo gij nog in de zonden zijt, wend u tot God, opdat gij niet in uwe zonden sterft. Wees sterk in God en niet in uw eigen kracht zoo als onze oude snorbaard. Ik wensch van harte dat gij ook kunt zeggen: God is mijn sterkte, Hij is mijn rotssteen.

Het lot van *George* was alles behalve benijdenswaardig. De arme jongen zat nog altijd in den boom en bibberde van de koude. Hij durfde zich niet verroeren uit vrees voor de wolven. De tranen vloeiden hem onophoudelijk langs de wangen, wanneer hij aan zijn lieven vader dacht.

Hoe jong hij was hij gevoelde maar al te zeer het verlies, thans stond hij zonder beschermer.

Neen lieve lezers, hij was niet zonder beschermer, de goede God in den hemel sloeg hem gade en die zou voor hem zorgen. Hij was hiervan echter onkundige want zijne ouders hadden hem nooit over God en zijnen dienst gesproken. Dit hadden wij gehoord uit het gesprek van zijnen vader met *Hendrik Doornwaard*.

Hij was thans een wees. Dat wil wat zeggen jeugdige lezers. Gij die nog in het bezit zijt van uwe lieve ouders kunt u dat moeielijk voorstellen. Bidt dat gij hen lang moogt behouden, en wanneer zij oud geworden zijn, helpt, onder-

steunt en schraagt hen. Gij doet dan nog niets meer dan uw plicht, *gij* betaalt een oude schuld, en zorg er voor zooveel in uw vermogen is, die schuld te vereffenen vóórdát zij of *gij* van deze aarde worden weg genomen.

Hij, die u dit verhaal doet, denkt nog dikwijls met tranen in de oogen aan zijne lieve vader. Thans reeds zelf man en vader zijnde, dank ik den goeden God nog dikwijls dat ik mij verheugen mag in het bezit mijner, lieve, goede, bereidvaardige, maar vooral godvruchtige moeder. Nog dikwijls kan ik met kinderlijken eenvoud bij haar zitten kouten. Naast God, mijne vrouw en kinderen, is mijne dierbare moeder mij alles. O! mochten uwe ouders ook dat voor u zijn.

Ik kan het u niet genoeg op het hart drukken. Hebt uwe ouders lief, eert en eerbiedigt hen, want denkt er om, Gods zegen is er onafscheidelijk aan verbonden.

Maar wij moeten naar onzen *George* terug.

Hij zat nog altijd in den boom en verkleumde van koude.

Zijne handen waren stijf en toch moest hij in dien toestand nog een geruimen tijd doorbrengen. Langzaam kroop de tijd voort en gedurig kromp hem het hart van vrees in een, wanneer zich nu en dan een moordenaar zijns vaders deed hooren.

Eindelijk brak de dag aan en een hartverscheurend schouwspel vertoonde zich aan zijne oogen. De grond was bezaaid met beenderen, zoowel van zijn vader als van het paard. Hier en daar lagen stukken van zijne kleederen verspreid, de grond was rood van bloed en de enkele wolf die gedood was geworden lag verstijfd onder dat alles. De wolven hadden verwoed te werk gegaan, zulks ontdekte men maar al te duidelijk. Hunne vraatzucht had zich zoo ver uitgestrekt dat zij de laarzen zoo diep mogelijk hadden uitgeknaagd.

Vreeselijk denkbeeld.

Eindelijk zou *George* uit zijn benauwden toestand verlost worden.

Hij meende het blaffen van een hond te hooren, keek naar de richting vanwaar het geluid kwam en zag in de verte twee mannen aankomen vergezeld van drie honden.

Het waren *Dirk* en *Hendrik* die hun gewonen tocht deden. Zij hadden den vorigen avond het schieten gehoord en hadden zich voorgenomen vroeg uit te gaan ten einde zich van den toestand der beide reizigers te vergewissen. Zij waren spoedig op de plaats waar de overblijfselen van man en paard verspreid lagen, sprakeloos en met tranen in de oogen zagen zij de vernieling aan.

„Ik heb het wel gedacht,” zeide *Hendrik*, „dat het zoo af zou loopen. Wat heb ik den man niet gewaarschuwd, maar hij heeft niet willen luisteren. Ik wensch dat God hem zijne zonden heeft vergeven en dat Hij zijne ziel in genade heeft aangenomen.”

„Zie eens *Hendrik*, een knaap in den boom, is dat de zoon van den man over wien gij mij gesproken hebt.”

Hendrik zag op en herkende *George* dadelijk.

„Kom maar omlaag vervolgde *Hendrik*, het gevaar is geweken.”

George liet zich dit geen tweemaal zeggen en kwam gemakkelijker op den grond dan hij verwachtte.

„Uw vader is zeker door de wolven verslonden, niet waar, mijn jongen,” zeide *Hendrik*. „Welk een verschrikkelijk lot heeft hem getroffen.”

Snikkende verhaalde *George* hetgeen er was voorgevallen en dat hij zijn vader door de wolven had zien verslinden.

„Ongelukkige jongen,” zeiden de beide broeders, „wij zullen u naar huis nemen en zorgen dat gij bij uwe famielje te B... komt,” zij hielden woord. Hij werd nog eenige dagen door *Maria* verzorgd omdat de omstandigheden daartoe aanleiding gaven.

De oude soldaat was niet meer. Volgens het zeggen van zijn eigen zoon had hij nog tot in zijn laatste oogenblikken tegen

God opgestaan. Maar het gedrag van sommige goddelooze menschen is wonderlijk lieve lezers. Zij misbruiken gedurig Gods heiligen naam en zij gelooven niet in Hem. Ik begrijp zulks niet, want wanneer ik niet aan het bestaan van een persoon geloof, waarom dan gedurig zijn naam genoemd. Maar helaas, hoevelen gaan er even als onze snorbaard vloekende de eeuwigheid in.

Jeugdige vrienden ijst er van. Denk aan de toekomst. Denk er aan eer het te laat is. Onze soldaat had te veel op zijn eigen krachten gesteund en zich moedwillig in gevaar begeven.

Hij was dan ook streng gestraft geworden. Bidt God dat Hij u leere op Hem te steunen en in Hem uwe kracht te zoeken, want anders loopt het verkeerd af. Het heengaan van onzen soldaat was dus geen vrede geweest. Zijn laatste levensnacht bracht hem naar alle waarschijnlijkheid geen heil aan. Wij zullen zien hoe het met de andere personen van ons verhaal afliep en daarna hebben wij maar te kiezen welken weg wij te bewandelen hebben.

HOOFDSTUK IV.

Het afscheid in het huisje.

Terwijl *Hendrik* met den ouden snorbaard in gesprek was, had *Maria* haren lijdenden echtgenoot verzorgd en vertroost. Het smartte haar zoo, dat haar man geen geneeskundige hulp kon worden aangeboden. *Dirk* had ook aan het bed van zijn vader gezeten, maar had geen woord gesproken, hij had slechts over hunnen toestand nagedacht. Nadat de oude soldaat vertrokken was, hadden zij zich in het gebed bege-

ven en den goeden en barmhartigen God gebeden om uitkomst en om man en vader in het leven te behouden.

Na het gebed vatte *Dirk* het woord op en zeide:

„Hoe gaat het vader, hoe is het met de pijn?”

„Het gaat niet best mijn jongen, en de pijn die ik lijd is verschrikkelijk. De komst van den geneesheer zal wel te vergeefs zijn. Maar dat is ook minder, ik heb een Geneesmeester die mij reeds lang te voren genezen heeft.”

„Ik begrijp u vader, maar zoudt gij dan nu reeds willen sterven?”

„Ik wil gaarne bij u blijven, maar ik wil ook even gaarne, ja nog liever van hier gaan. Gods wil geschiede.”

„Wij weten,” vervolgde *Hendrik*, „dat gij na uwen dood behouden zijt, dat gij juichen zult met de engelen voor Gods troon, maar dat neemt niet weg dat uw dood ons droevig zal stemmen, het is hard voor het vleesch. Wij kunnen onze kinderlijke liefde toch niet verzaken.”

„Dat is ook zoo jongen, en dat is heel goed, God zal er u ook voor zegenen.”

„Maar lieve man, voedt gij geen hoop op herstel?”

„Nee *Maria*, mijn einde is naderbij dan gij misschien denkt.”

„Het zal ons hard vallen u te moeten missen; de wil des Heeren echter geschiede. De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, de naam des Heeren zij geloofd.”

„Als gij er zoo over denkt *Maria*, dan zal het wel gaan. God zal u niet verlaten. Onze beide jongens zullen wel voor u zorgen, daaraan twijfel ik geen oogenblik. Daar valt een schot, hoort gij het wel. Die arme soldaat.”

„Ja vader,” zeide *Hendrik*, „ik heb hem zóó gewaarschuwd, maar hij heeft niet willen hooren.”

„Al weer een schot” merkte *Dirk* op.

„Hij is in gevaar” merkte *Doornwaard* aan, „want de schoten volgen elkander te snel op.”

„Ik heb hem gewaarschuwd vader. Ik heb hem onze jacht

verteld en gezegd dat hij nog wel door een wolf zou worden aangevallen. Hij moest en zou verder, hij wilde morgen bij zijne famielje zijn. Ik voor mij, geloof er niet veel van. Ik heb hem verzocht hier te blijven maar hij vertrouwde op zijn ijzeren vuist. Ik vrees er voor, als wij morgen ochtend naar de plaats gaan, vanwaar wij de schoten gehoord hebben dan zullen wij zeker iets vreeselijks zien. En dan de arme knaap dien hij bij zich had; zij zullen beiden door de wolven verscheurd zijn.

„Vermoei u niet te veel vader,” zeide *Hendrik* „als gij te veel spreekt zult gij u afmatten.”

„Dat is zoo *Hendrik*, maar ik denk gedurig aan dien armen soldaat en zijn kind. Wij mogen niet onverschillig spreken over het leven van onze medemenschen. Gij doet zulks ook niet, maar het leven van hem is meer waard dan alle schatten der wereld, vooral omdat gij mij gezegd hebt dat hij niets van God wilde weten. Als hij zonder die kennis de eeuwigheid ingaat, dan is hij voor altijd verloren.”

Hoe verschillend is ons sterven. Hij, wellicht zich zelven verwenshende, ik, de Heer zij gedankt, gered door mijnen Heiland. Lieve vrouw en kinderen, mijne wonden doen mij vreeselijk zeer en wanneer er hulp komt, ben ik niet meer op deze aarde. Ook hierin moeten wij den Heer prijzen, want hij weet wat goed voor mij is.”

Zijne stem werd gedurig zwakker en hoewel de pijnen hem nu en dan eene zucht afersten, kon hij zich niet onthouden zijnen Heer te loven.

Doornvaard zweeg. Hij zuchtte en bad. Hij gevoelde maar al te zeer dat zijn einde nabij was.

„O, welke vreeselijke gedachte heb ik, o! hoe zal het gaan.”

„Wat is het lieve man” zeide *Maria* „zijt gij bevreesd over uwe toekomst.”

„Neen *Maria* niet voor mijne toekomst, want ik ben

gered en verlost van mijne zonden door mijnen Heer en Zaligmaker. En toch wie zal voor Zijn aangezicht bestaan. Maar ik vrees veel meer voor de toekomst van mijn aardschen meester. O! wat zou het mij leed doen, wanneer wij beiden voor Gods rechterstoel staan, als ik moest hooren, gaat weg van mij, en ik zou hem dan verloren zien gaan. Maar God is barmhartig, Hij kan hem nog in de laatste oogenblikken van zijn leven genadig zijn."

Doornwaard zweeg en eene diepe stilte heerschte rondom. Slechts nu en dan hoorde men eene zucht.

Na verloop van een half uur, hernam *Doornwaard* het woord en zeide: „Lieve huisgenooten, ik voel mijn einde naderen. Weldra zal ik voor Gods rechterstoel geroepen worden. Gij blijft achter, maar vertrouw op den Heer, Hij zal het wel maken. Gij jongens, werkt zoo lang gij kunt voor uwe oude lieve moeder.

En nu lieve moeder en kinderen, vaarwel! De hemel is mijn tehuis. Daar zal ik verlost zijn van alle smart en pijn. Gij lieve vrouw, vertrouw op uwen Heer, en gij jongens hebt uwe moeder lief. Denk aan den zegen, die er aan verbonden is, O! Heer — neem mij — in uwe — heerlijkheid — op. Troost — hen — die — achterblijven. Doe — hen — ook een — maal — de hemelsche — vreugde smaken. Neem ook — mijnen aardschen — mee — ster — in — uw rijk — op.

Men hoorde nog eene flauwe zucht en *Doornwaards* ziel was ten hemel. Droefheid maakte zich van de achtergeblevenen meester. Het deed hun smart dat de man en vader aan de bekomen wonden was overleden. Nu rustte eene moeilijke taak op de schouders van *Dirk* en *Hendrik*. Zij zouden thans een anderen meester krijgen, namelijk de neef van mijnheer *Roozert*, althans wanneer ook hij kwam te sterven.

Daar zat men nu verlaten van hem, dien men zoo innig bemind had. Maar gelukkig voor hen, dat zij wat anders geleerd hadden. Zij zochten hun troost in den Bijbel en lazen

dienzelfden avond en nog dikwijls dezelfde woorden die de overledene op zijnen laatsten levensdag had gelezen, namelijk: *de dagen des menschen zijn als het gras, gelijk eene bloem des velds, alzoo bloeit hij: Als de wind daarover gegaan is, zoo is zij niet meer, en hare plaats kent haar niet meer. Maar de goedertierenheid des Heeren is van eeuwigheid tot eeuwigheid over degenen, die Hem vreezen, en zijne gerechtigheid aan kindskinderen; aan degenen die zijn verbond houden, en die aan zijne bevelen denken, om dezelve te doen.* Ook vaak zongen zij het 13 vers van Psalm 73. Lieve lezers, mocht ook uw einde vrede zijn.

HOOFDSTUK V.

Steenoord wordt verlaten.

Zoo als mijne jeugdige lezers weten was men na een moeielijken tocht op *Steenoord* aangekomen. Schrik en ontsteltonis verspreidden zich door het geheele huis toen men de tijding vernam dat Mr. *Roozert* zoo gevaarlijk gewond was. Dadelijk werd mijnheer op eene canapé gelegd en van zijne kleederen ontdaan die hem bij eene geneeskundige behandeling hinderlijk konden zijn. Oogenblikkelijk werd een knecht naar het naburige dorp gezonden om den geneesheer te halen. Eene doodsche stilte heerschte in het vertrek, eene stilte die alleen afgebroken werd door de pijnlijkste kreten van den lijder. Mevrouw *Roozert* liep als een gejaagde heen en weer en verwenschte geneesheer en knecht wegens hun lang wegblijven. Eindelijk verscheen de geneesheer en na de wonden onderzocht te hebben schudde hij bedenkelijk het hoofd.

„Waarom schudt gij met het hoofd,” vraagde mijnheer *Roozert*.

„Omdat de wonden diep en gevaarlijk zijn, gij zijt inwendig gekwetst.”

„En wat moet dat beteekenen?”

„Dat er weinig hoop op herstel is.”

„Gij zijt dus van oordeel dat ik aan de bekomen wonden zal sterven?”

„Ongetwijfeld mijnheer, ik wil en mag zulks niet voor u verbergen.”

„Maar ik *wil* niet sterven, verstaat ge.”

„Dat zal u niet veel baten. Wanneer God uw adem inhoudt, dan zijt gij een lijk.”

„Ik *ken* geen God.”

„Betreurenswaardig genoeg mijnheer. Spoedig zult gij Hem kennen.”

„Ik zeg u nogmaals, ik *wil* niet sterven. Ik zal de professor laten halen, die zal mij wel weten te redden.”

„Gij kunt het doen mijnheer, maar al laat gij tien professoren komen, het zal niets baten, gij *moet* sterven.”

„Dat zullen wij eens zien Mijnheer, uwe kennis laat u in den steek.”

„Nee mijnheer mijne kennis laat mij niet in den steek, maar voor dat de professor hier is, hebt gij opgehouden te bestaan.”

„Ga heen, verwijder u, ik wil niets met u te doen hebben. Maar neen, verbind mijne wonden zoo goed mogelijk, breng mij eenige verzachting aan, opdat mijne smart dragelijker zij.”

„Gij moest u tevens tot den grootsten geneesmeester wenden, die ook in staat is uw hart te verbreken en te genezen.”

„Kom, kom, praat niet langer, maar doe wat ik u verzocht heb.”

„Ik zal u helpen, spreek onder de behandeling weinig. Denk echter zooveel te meer aan uwe ziel, vereffen uwe rekening met God, want de uren die gij nog te leven hebt, zijn geteld. Wanneer gij nog iets te beschikken hebt, doe zulks dan eer het te laat is. Vermoed u niet te veel, want gij zijt koortsachtig.”

„Wilt gij mij nog meer pijn en smart doen lijden? zwijg

van koorts, help mij liever. Doe uw best, ik zal u rijk beloonen."

De geneesheer begon de wonden te zuiveren en te verbinden, maar vervolgde: „al zoudt gij mij de helft van uw o schatten willen geven, gij zijt niet te redden, gij *moet* sterven."

„Ik heb u gezegd, dat ik niet *wil* sterven, en ik *sterf* ook niet. Wend alle middelen der kunst aan, dan zal ik wel genezen."

„Neen mijnheer gij *zult* niet genezen, gij *moet* sterven.

De koorts nam langzamerhand in hevigheid toe, de tong kleefde aan het verhemelte en hij leed een onuitstaanbare dorst.

„Geef mij water, schreeuwde mijnheer *Roozert*, want mijn keel verbrandt. Houdt dien wolf tegen, hij valt op mij aan. Houdt hem tegen zeg ik u, hij slaat de klauwen naar mij uit. Hij zet de tanden in mijn vleesch. O! welk een smart. Geef mijn jachtmes dan zal ik hem neer stooten."

„Er is geen wolf," merkte mevrouw *Roozert* en de geneesheer aan.

„Neen, dat is waar ook, maar het is alsof mij de borst op nieuw opengescheurd wordt. Die ellendige monsters, dat zij mij het sterven berokkenen."

„En gij zegt dat gij *niet* zult sterven en nu spreekt gij er zelf over."

„Zwijg en spreek mij niet langer over dood en sterven."

„Het is toch mijn plicht," zeide de geneesheer.

Het was treurig om aan te zien. Het bloed vloeide hem gedurig uit zijne wonden, omdat hij niet stil wilde leggen, want gedurig raakte het verband los. Het bed waarop men hem had neergelegd was met bloed bevlekt. Arme zondaar, dat hij zich niet tot den Heer wilde begeven. Daar lag hij nu die vermetelde, die des morgens nog zoo sterk was, die nog op zijn eigen krachten steunde. Mevrouw zag met klimmende angst haren man aan, maar was evenmin in staat de minste genezing aan te brengen.

De geneesheer had goed gezien, het koudvuur nam hand over hand toe. Ook Mijnheer *Roozert* voelde dat zijn einde naderde en toch wilde hij zich niet tot God begeven. Hij worstelde met den dood, hij vloog in zijne benauwdheid het bed uit en liep stampvoetende en handen wringende door het vertrek.

„Begeef u te bed Mijnheer,” zeide de geneesheer, „het zal weldra met u gedaan zijn.”

„Ik *wil* niet sterven.”

Nauwelijks had hij deze woorden gezegd of een roggelend geluid deed zich hooren, en Mijnheer *Roozert* viel ontzield op den grond neer.

„Uw man is dood Mevrouw, en helaas voor eeuwig verloren. Hij wilde niet sterven, hij wilde niets van God weten, en nu staat hij reeds voor Zijnen rechterstoel. Vreeselijke gedachte, voor eeuwig verloren te moeten gaan.”

Daar lag nu die rijke, die over duizenden beschikken kon. Wat had hem al zijn rijkdom, pracht en weelde gebaat? niets. Hij was nog arm gestorven. Hij was niet gered. Zijne zonden waren niet uitgedelgd door het bloed van den Heer Jezus, hij had zich niet tot Hem willen begeven. Tot het laatste oogenblik had hij zich nog aan de aarde vastgehouden. Daar stond hij nu met *Doornwaard* voor Gods rechterstoel. Zoo als wij vertrouwen mogen werd tot dezen gezegd; komt gij gezegende mijns Vaders en beerft het koninkrijk Gods, en tot genen: gaat weg van mij in het eeuwige vuur.

O, lieve vriendjes neemt er een voorbeeld aan. Ook dat zelfde lot staat u te wachten, wanneer gij niets van den Heer weten wilt, wanneer gij niet bidt door Hem gered te worden. Bedenkt het toch voordat het te laat is. Neemt Hem toch aan als uw Heer en Heiland en als de eenige door wien gij gered kunt worden.

Mijnheer *Roozert* was niet meer, hij had *Steenoord* verlaten, verlaten voor altijd.

Toen *Dirk* den volgenden dag op *Steenoord* kwam vernam hij het overlijden van *Mijnheer Roozert* en over hetgeen hij mededeelde bekommerde men zich weinig.

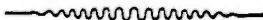
Eenige dagen later werden de lijken ter aarde besteld. Slechts bij een graf weende men tranen van ongeveinsde liefde.

Hoe verschillend was het heengaan dezer mannen. De eene werd opgenomen in het hemelsche Kanaän, de andere was voor eeuwig verloren.

Doornwaard had een moeitevol leven gehad en genoot nu de heerlijkheid.

Mijnheer Roozert, had gedurende zijn leven het vette der aarde genoten en was nu overgegeven aan de grootste smart. Deze was voor eeuwig ongelukkig, gene genoot de hemelsche vreugde.

Lieve lezers, doet uw voordeel met dit verhaal. Begeeft u nog tot Jezus en bidt Hem uwe zonden te willen vergeven. Hangt Hem aan met uw geheele ziel en laat Hem in uw hart wonen. Vlucht tot Hem, zoo als gij zijt met al uwe zonden. Roept hem gestadig aan, en Hij zal u eindelijk hooren en hij zal ook voor u eene plaats bereiden in de woning van zijnen Vader. Bedenkt steeds dat het vreeselijk is te vallen in de handen des levenden Gods. Dat uw heengaan vrede moge zijn is mijn vurigsten wensch en dat gij na uwen dood opgenomen moogt worden in den hemel, waar geen leed nog verdriet zal gekend worden, maar waar gij eeuwig zult juichen voor den troon der genade.

Vurige Kolen op s'lijands Hoofd

EEN VERHAAL VOOR ONZE JEUGD,

door

P. J. KLOPPERS.

met plaat en geïllustreerd omslag.

Prijs 25 Cent

25 Ex. f 5.. 100 Ex. f 15..